

ARBETARE I ALLA LÄNDER, FÖRENA ERI!

RiktpunKt

NUMMER 6 ÅRGÅNG 23 JUNI 2013 ORGAN FÖR SVERIGES KOMMUNISTISKA PARTI

Den nyvalda partistyrelsen.

Stockholm: Protest mot privatiseringar

Måndagen den 27 maj genomförde SEKO och SEKO klubb 111 en protestaktion mot försämrade anställningsförhållanden inom det Hongkongbaserade företaget MTR. SIDA 10

Vänstern under attack i Ungern

Ungern befinner sig i en kris. Omkring 500 000 personer är officiellt registrerade som arbetslösa, drygt elva procent av arbetskraften. SIDA 14

Den senaste tidens bränder är en logisk konsekvens av en misslyckad... »

SIDA 3

Riktpunkt

Organ för SKP Sveriges Kommunistiska Parti

Ansvarig utgivare Gun Isaxon

ISSN ISSN 1102-7010

Epost riktpunkt@skp.se

Postadress Flyghamnsgatan 1

128 35 Skarpnäck

Besöksadress Flyghamnsgatan 1

Telefon 08-735 86 40

Prenumeration helår 200:-, kvartal 50:-,
utland 350:-

Lösnummer 20:-

Plusgiro 421 53 84-1

Bankgiro 636-7080

Webb www.riktpunkt.nu

För obeställt material ansvaras ej.

Citera oss gärna, men ange källan.

Innehåll RIKTPUNKT NR 6 2013

Ledare	3
Än en gång: "Kasta ut månglarna från Pajala"	4
Husby: 38 % av ungdomarna nekas rätten till arbete	5
SKP:s 36:e kongress genomförd	6
Unga pirater spänner segel för högervinden	9
Stockholm: Protest mot privatiseringar	10
Folkkampanj för gemensam välfärd	11
Möte med facklig ledare från Kuba	12
Krönika: Vårt dagliga liv	14
Vänstern under attack i Ungern	15
Norska LO högtidlighåller minnet av kommunistisk motståndsgрупп	16
Därför lämnade jag islamismen	17
Kampfonden	19

Stoppa kapitalets våld mot ungdomarna i Husby och andra förorter!

Ungdomarnas uppror i Husby och andra förorter i Stockholm är ingen tillfällighet men en direkt följd av det kapitalistiska systemets och alla dito parlamentariska partiers medverkan till arbetslöshet, nedskärningar av offentlig sektor, vård, skola och omsorg, privatiseringar och "effektiviseringar" medförande minskade personalstyrkor, utförsäljning av all gemensam egendom på alla områden, bostadssegregation, kapital- och industriflykt till skatteparadis och låglöneländer och att låta folket betala för kapitalets kris. Här liksom i Grekland, Spanien, Portugal, Irland m.fl länder.

Detta är bara en del av den sociala reaktion som står att vänta.

Förortens ungdomar är de som drabbats hårdast, med ännu större sociala och ekonomiska orättvisor som följd, frustration, utanförskap och avsaknad av framtidstro. En kraftigt försämrad A-kassa och socialt skyddsnät med en 28 % arbetslöshet bland ungdomar mellan 16- 25 år är i förorten 40%. Detta är huvudorsaken till den brinnande förorten, de ungas klassomedvetna och spontana yttringar i form av upplopp och bilbränder, stenkastning mot poliser och annat.

"... tar kraftigt avstånd från det missriktade och maskerade våld och förstörelse..."

Medan klassklyftorna är förutsättningen för det kapitalistiska systemets fortlevnad och i synnerhet under dess omfattande kris omdefinierar Moderaterna ungdomarnas reaktioner på systemets orättvisor till att vara en lokal angelägenhet. Ett synsätt som i praktiken kommer innebära att kraftigare polisinsatser sätts in och högre försäkringspremier för de boende som fått /får sin egendom förstörd efter missriktad skadegörelse och vandalisering.

Sveriges Kommunistiska Parti säger att det är systemfel men tar kraftigt avstånd från det missriktade och maskerade våld och förstörelse som också äger rum mot offentliga lokaler, skolor och dagis men stöder ungdomarnas krav om förbättringar på sociala och ekonomiska områden.

Sveriges Kommunistiska Parti (SKP) anser att alla riksdagsrepresentanterna, också i de s.k. arbetarpartierna har godtagit det kapitalistiska systemet, vilka känner till att en förbättring för arbetarklassen inte står att finna inom detsamma. Inga av dessa partier

Foto: JanneMatt

kan således ses som företrädare för arbetarklassen och måste därför betraktas som dess motståndare.

Med rådande synsätt går de privata profiterna alltid före människornas behov.

Vi måste tillsammans kräva och kämpa för ett samhälle där det arbetande folket förvaltar de rikedomar som de själva skapar, rättigheten till ett värdigt och rättvist liv i ett samhälle med ekonomisk, social och politisk jämlikhet och trygghet, ett samhälle som gör skäl för namnet demokrati. I socialismen.

**Sveriges Kommunistiska Parti
Partistyrelsen**

Foto: Matt Cardy/Getty Images

De otacksamma

Den senaste tidens bränder är en logisk konsekvens av en misslyckad politik. Den nyliberala politiken som skulle frälsa och bringa välstånd till oss alla har endast berikat en liten del av populationen medan majoriteten blivit fattigare. Den har bestulit ungdomarnas drömmar och framtid och lämnat en tiggarskål i deras händer som hela tiden fylls av förolämpningar och förödmjukelser. De ska vara tacksamma för att deras skolor försämras, för att se deras mor- och farföräldrar ruttar bort på äldreboenden, för att deras samlingsplatser stängs så att gator och trapphus blir deras fritidsgårdar, tack samma för att deras föräldrar en dag kommer att dö så att de kan ärva lägenheten för att få en egen bostad. De uppmanas att lyda politiker som inte har kurage att möta dem ansikte mot ansikte och de tvingas att lyssna på dem när de på bästa sändningstid beskriver dem som kriminella, huliganer, bidragstagare och som något ynkligt att tycka synd om. Deras värdighet berövas dem och när de reagerar kallar man dem otacksamma och som vanligt är det politiska etablissemangets lösning på problemen att beskylla varandra för den uppkomna situationen. Inte ett enda parti har varit modigt nog att självkritiskt erkänna att man misslyckats att uppfylla de grundläggande mänskliga rättigheterna för dessa ungdomar.

Men det är inte enbart ungdomar som är otacksamma.

Massiva protester som är vardagsmat runt om i Europa har börjat dyka upp i Sverige. Olika rörelser som tar avstånd från de privatiseringar som genomförts har bildats och samlar folket till gemensamma aktioner. Dessa aktioner ökar både i omfång och i regelbundenhet. Samtidigt spelar reformisterna sin givna roll, att när protester uppstår göra allt för att desarmera dem. Det är därför socialdemokraterna pratar om kvalitetskontroller och vänsterpartiet om särskilda välfärdsbolag, paroller tillkomna för att tillfredsställa monopolen och fördunkla folkets politiska medvetenhet. Men där andra kapitulerar och låter sig mutas av olika lobbyister finns det de som principfast står emot. Kommunisterna och andra progressiva människor utkämpar idag en kamp i dessa rörelser för att de inte ska förvandlas till valmaskiner för "oppositionen".

För att de otacksamma ska föra en framgångsrik kamp

mot de samhälleliga orättvisor som det kapitalistiska produktionssättet ger upphov till krävs att de leds av en avancerad teori som genomskådar klassarbetspolitikens reaktionära väsen. Reformismen kommer aldrig att kunna ta sig ur kapitalismens snäva ekonomiska tvångströja. Den kommer alltid att vara bunden av att försöka begränsa kapitalismen inom ramen för den borgerliga statsapparaten i sitt försök att ge "den ekonomiska kampen en politisk karaktär" som Lenin beskrev i "Vad bör göras". Sist och slutligen kan reformismen endast vandra den väg som kapitalet dikterar. Idag när monopolen kräver att man invaderar Mellanöstern i jakt på nya investeringsobjekt kan klassarbetspartierna inte göra något annat än lyda, precis som när det gäller utplundringen av den offentliga sektorn. Det är därför kommunisterna på sin 36:e kongress slog fast att ställa upp i riksdagsvalet 2014, inte för att reducera sig till att vara välfärds-kramare eller goda socialdemokrater men för att avslöja statens klassväsen och förklara revolutionens och socialismens nödvändighet. Med andra ord, för att uppfylla marxismens första devis, "proletariatets utbildande till klass". Arbetarklassen kan på egen hand aldrig komma till insikt om socialismens nödvändighet. Kunskapen om detta måste därför tillföras utifrån, av den mest klassmedvetna organisationen som står till arbetarklassens förfogande, det kommunistiska partiet.

Den kamp som ett kommunistiskt parti för mot reformismens partier måste vara skoningslös för att det är en kamp om hegemonin över arbetarrörelsen. Så länge massorganisationerna står under deras kontroll kan de aldrig utgöra verkliga kamporgan för socialismen.

Med bakgrund av partiets 36:e kongress kan man slå fast att uppgifterna är många och svåra. Framför allt gäller det att vara en röst för och organisatör av de "otacksamma" så att spontana yttringar, hat och olika rörelser lyfts upp till medvetna handlingar som leder till socialismen. Det är därför Sverige behöver fler kommunisterna, det är dags att organisera dig och inta en aktiv roll i våra led.

Jonas Hellberg. Foto: JanneMatt

Fiskarsonen

från Tjust skärgård

Hallå där... Jonas Hellberg från Malmö, ny partistyrelseledamot i SKP, vald på SKP:s 36:e partikongress.

Vem är du?

– Ursprungligen en fiskarson från Tjust skärgård i norra Småland. Därefter student i Lund och Malmö som främst försörjt sig som vårdbiträde i hemtjänsten. Har sedan 2010 en kandidatexamen i Internationell migration & etniska relationer och arbetar för närvarande som SFI-lärare. Är även vald till skyddsombud. Först och främst dock organiserad kommunist.

Vad är dina främsta intressen?

– Vetenskaplig socialism, Marxism-leninism och klasskamp. Religion, filosofi och musik.

Hur blev du kommunist?

– För att göra en lång historia kort kan man säga att jag blev marxist när jag förstod att vetenskapens uppgift inte bara är att betrakta världen utan att förändra den. Vi har all möjlighet att skapa en värld av fred, välstånd och solidaritet. Det är inte resurserna eller teknologin som saknas utan det är produktionen som, på grund av ägandeförhållandena, inte tillåts verka för det allmännas bästa utan för att göda en allt rikare, allt mer blodbesudlad minoritet. Jag vet att revolutionen är nödvändig, rättvis och möjlig. Men för att axla vårt historiska ansvar måste vi organisera oss och medvetet och beslutamt förbereda oss på att ta makten. Det är arbetarklassens, och därför också min, plikt.

Något du vill tillägga?

– Att det är en ära att få det här förtroendet och att jag bara önskar att jag är uppdraget värdig.

Fotnot: Presentationer av andra nya PS-ledamöter kommer i kommande nummer av Riktpunkt.

Fredrik Jönsson

Än en gång: "Kasta ut månglarna från Pajala"

I början av februari antogs ett uttalande "Kasta ut månglarna från Pajala" av Sveriges Kommunistiska Partis partistyrelse, uttalandet kan i sin helhet läsas på <http://skp.se/2013/02/kasta-ut-manglarna-fran-pajala/>.

Uttalandet konstaterar att "Pajala kommun har varit hårt drabbad av kapitalismens kris och har sedan decennier tillbaka varit utsatt för massiv arbetslöshet och utflyttning. 2012 nådde kommunen bottenrekordet när det gäller antalet boende med sina 6 300 invånare."

Vidare: "Att glädjen blev öronbedövande när man fann stora malmfyndigheter i kommunen som var brytvärda är lätt att förstå. Vad som däremot är omöjligt att förstå är den svenska statens mineralpolitik som i jämförelse med världens alla andra exportörer av malm är unikt marknadsliberal."

Snabbt blev Northland Resources kommunens största arbetsköpare med ca 200 anställda. Nu står bolaget inför bankrutt, vilket vi kunde skönja redan i februari. Northland Resources är ett internationellt bolag och har sitt ursprung i Kanada men har nu flyttat sitt huvudkontor till Luxemburg.

Claes Hemberg, sparekonom på Avanza, skrader inte orden när han i SvD kommenterar Northland Resources agerande.

"... det här är de senaste årens värsta ... aktiebedrägeri. Ledningen har aktivt lurat de 12 000 aktieägarna. Så sent som för en vecka sedan stod vd och lovade att allt var under kontroll, fast han visste att det saknades 2,5 miljarder kronor."

"Det är djupt oseriöst", säger Claes Hemberg till SvD. Han upprör dessutom av att lokala politiker och debattörer i Pajala fortsätter att skydda företagsledningen och att det heter att "de gjorde ju sitt bästa".

Säkert har både ordföranden och vice ordföranden i styrelsen gjort sitt bästa genom att lämna det sjunkande skeppet, de skulle naturligtvis aldrig fått tillträda dessa poster.

Nu är inte kriminalitet eller agerande i gråzonen ovanligt när det gäller internationella bolag, det har vi sett alltför många exempel på för att betvivla. Det är heller inte ovanligt att det politiska etablissemanget uppträder som deras beskyddare.

När ordföranden i riksdagens näringsutskott, Mats Odell (KD), besökte Pajala

och Northlands gruvområde I Kaunisvaara i mars 2013 var han övertygad om att "förutsättningen för att det här ska gå bra är god". "Sett mot bakgrunden av den högkvalitativa järnmalm som produceras, den höga efterfrågan och goda prisutvecklingen på marknaden samt en fungerande logistik så borde det finnas goda förutsättningar för långsiktiga investeringar", sade Odell optimistisk enligt Northland Resources hemsida; han var också "mycket nöjd med hur vår mineralagstiftning fungerar".

Självklart är Mats Odell som representant för storfinans och monopolkapitalet nöjd med utvecklingen, men som representant för Sverige och de svenska skattebetalarna borde han klä sig i säck och aska och följa exemplet från den högsta ledningen i Northland Resources.

Det räcker med att de spelat bort Saab Automobile, skall nu Northland Resources gå samma väg?

Vad som skett i Pajala visar att SKP:s krav på att naturtillgångarna skall ägas gemensamt är en förutsättning för långsiktig och miljövänlig verksamhet. Vinsten som företagen genererar skall givetvis komma kommunerna till del där de har sin verksamhet.

Att staten överhuvud taget kunde komma på den fullständigt befängda idén att till Pajala inbjuda Northland Resources är totalt obegripligt, inte minst med tanke på att man i sina närmaste grannkommuner, Gällivare och Kiruna, har ett av världens mest framgångsrika gruvbolag, aktivt sedan minst 100 år tillbaka i tiden, LKAB.

Och det är ingen naturlag att Sverige och Norrland skall förvandlas till ett råvaruproducerande u-land där det internationella kapitalet bedriver sin lekstuga i jakt på profiler.

Pajalas befolkning behöver en lugn och planerad industriutveckling och tar man fasta på kommunisternas många initiativ för en industriell utveckling i Norrbotten där även förädlingen ingår skulle betydligt fler jobb skapas än när man lägger sina nötter hos de globbala "riskkapitalisterna". Riskkapitalister som knappast tar några risker med sitt eget kapital utan förlitar sig på att deras marionetter i regeringen skänker bort våra naturtillgångar att utplundras så snabbt som möjligt.

Vi kan bara upppepa: "Kasta ut månglarna", förstatliga Kaunisvaaragruvan och utveckla förädlingen av järnmalmen i Sverige.

Husby: 38 procent av ungdomarna nekas rätten till arbete

350 ungdomar lever i utanförskap i Husby och Södra Järva-området i Stockholm. De varken studerar eller arbetar, de är inte inskrivna på arbetsförmedlingen. De får inte ens socialbidrag.

– **Upploppens orsaker beror på det ojämlika samhället, säger Ali Kinali, vice ordförande i Sveriges Kommunistiska Parti.**

Ali Kinali menar att tumulten kommer att fortsätta om polisen agerar som den gjort hittills.

– De har provocerat ungdomen med diskriminerande tillmälen och annat.

Tidningen Norra Sidan var först med att rapportera att polisens uppgifter om dödsskjutningen av en 69-årig man i Husby den 13 maj inte stämde, uppger Fria Tidningen. Polisen hävdar bestämt i ett pressmeddelande att den 69-årige mannen omedelbart fördes till sjukhus på måndagskvällen där han avled medan ögonvittnen påstår att kroppen hämtades av en likbil klockan två på natten.

– När polisen återkom och sa att uppgifterna inte stämde gick de ut och gjorde en korrigerigering i samma pressmeddelande som alla andra medier sedan återgav, säger Rouzbeh Djalai, chefredaktör på Norra Sidan till Fria Tidningen.

De senaste åren har upplopp ägt rum i Sveriges förorter och även i andra länder där klasskillnaderna ökar såsom i Frankrike. Och de som är äldre minns England på 1980-talet där upplopp skedde i förorterna efter att Margareth Thatcher fått makten.

I ett pressmeddelande publicerat på Megafonens hemsida konstateras att våldsamma kravaller utbröt i Husby den 20 maj med anledning av dödsskjutningen av en 69-årig man i samband med en polisinsats veckan före. Omkring 200 personer samlades i stadsdelen för att ge uttryck för sin ilska beträffande polisens agerande. Kort därefter kallades en kravallstyrka till platsen och omfattande avspärningar gjordes. Upprepade batongslag delades ut av polisen. Även polishundar släpptes lösa.

På sin hemsida kritiserar Megafonen resolut polisens övervåld. Förtroendet för ordningsmakten är nu obefintligt bland Husbyborna på grund av den omfattande polisbrutaliteten. De vill

att polisen tillsätter en oberoende utredning kring polisens dödsskjutning.

Åtgärder behövs, skriver Sara Yandafar på Aftonbladet Debatt den 22 maj och fortsätter: ”I Husbygårdsskolan saknar 40 procent behörighet till gymnasiet, 38 procent 20-25-åringar i Husby har varken studier eller ett arbete. Medan 13 procent av unga nationellt säger att skadegörelse är vanligt i deras bostadsområde är samma siffra i Husby 57 procent.”

Samtidigt som det pågår kravaller i Husby och andra förorter i Sverige kommer det uttalanden från extremhögern om att hårdare sanktionsmedel ska sättas in mot de som deltar i upploppen. Bland annat föreslår Sverigedemokraternas ungdomsförbund (SDU) i en debattartikel publicerad på Aftonbladet Debatt den 22 maj att man ska införa gendarmeri för att slå ner kravallerna, något som är brukligt i andra länder.

Victor Diaz De Filippi, ordförande för Sveriges Kommunistiska Parti, svarar på extremhögerens förslag:

– Tanken om att våld kan lösa sociala problem är något som kännetecknar fascismen. Kasselstrands lösning är paradoxal och kan endast leda till en polisstat. Om lösningen är en militär styrka med polisiära befogenheter skulle dessa länder aldrig drabbas av kravaller men så är det inte.

– Kravaller är inget nytt i Sveriges historia utan var vanligt förekommande när de arbetande förr levde i misär. Genom arbetarrörelsens historiska styrka lyckades man bygga upp en så kallad välfärdsstat som delvis kunde tillgodose de behov som existerade. Men efter nittiotalet har den generella välfärden raserats till förmån för kapitalets intressen vilket resulterat i en försämrad skola och en för ungdomen permanent utslagning från arbetsmarknaden. Samtidigt så hör man både från olika politiker och olika medier att dessa ungdomar är värdelösa och att de tär på samhällets resurser. Frågan är inte varför de gör det utan varför det har tagit så lång tid för att de ska reagera på detta vis, säger Victor Diaz De Filippi.

**Fredrik Jönsson
Charlie Paulsson**

Nedläggning av skolor i Piteå Kommuns Landsbygd

Välkommen in i klasskampen Sera Olofsson Centerpartiet! Insändare i PT den 29 april.

Vi får gå tillbaka till Gunnar Hedlunds tid när Centerpartiet/ Bondeförbundet samarbetade med arbetarrörelsen, en tid med många reformer för ett rättvisare samhälle. Nedläggning av skolor var det än är i landet, engagerar folket i byarna i klasskampen. Piteå har en ovanligt stor landsbygd.

Undertecknad försökte med ett medborgarförslag som innebar årskort 500 kr. för busstrafiken i kommunen, en fördel för boende runt om på landsbygden, och billigare transporter istället för taxi till Kallax flygplats 5,5 mil; försvarade förslaget vid Kommunfullmäktige möte oktober 2012. Förslaget avlogs! Det hade minskat utsläpp från biltrafik och minskat kostnaderna för boende i byarna.

I Hallstahammar gjorde kommunen stora besparingar för färdtjänsten med gratis buss, äldre kunde åka buss istället. Inte ens Miljöpartiet o Centern stödde mitt medborgarförslag!

Lillpite skola har ett 60-tal elever och i genomsnitt 9 elever i varje klass. Det är bevisat att de får en bra undervisning.

Var är kalkylerna? Det vore intressant att ta del av hur det är möjligt att lägga ned så många skolor. Presentera alla beräkningar i ortens tidning. Astronomiska kostnader blir det att hyra in minibussar för resorna och ökad miljöbelastning och olycksrisker i trafiken. Har de ansvariga räknat med chockhöjningar av drivmedel i en nära framtid, råoljan i världen sinar?

Till sist: Stoppa alla nedläggningsplaner av skolorna på landsbygden!

**Arnold Stenman ordförande SKP
Kommunisterna Piteå**

Den nyvalda partistyrelsen. Från vänster: Barbara Brädefors, Charlotte Svärdström, Ali Kinali, Victor Diaz De Filippi, Håkan Jönsson, Arnold Stenman, Lars Folke, Kjell Bygdén och Jonas Hellberg.

Sveriges Kommunistiska Partis 36:e kongress genomförd

Fredagen den 10 maj inledde SKP sin 36:e kongress med att Jonas Hellberg, viceordförande i Malmö KAK, hälsade delegater och gäster välkomna.

Därefter vidtog de vanliga procedurfrågorna som val av presidium m.m.

Därefter höll partiordförande Victor Diaz De Filippi inledningsanförandet till verksamhetsberättelsen och analyserade den politiska situationen i Sverige och omvärlden. I sitt anförande konstaterade han att det inte räcker med att byta regering.

– Vi behöver en helt ny politik. En politik som prioriterar det arbetande folkets intressen, sade Victor Diaz De Filippi.

Han poängterade att den politiken inte kan uppnås genom ökat klassarbete.

– Det arbetande folket måste bryta med den politik som har lett till massarbetslöshet och utförsäljning av gemensam egendom och raserade socialförsäkringssystem.

Talet bemöttes av kraftfulla applåder.

Verksamhetsberättelsen kompletterades av bland annat SKP:s internationelle sekreterare Kjell Bygdén och partiets facklige sekreterare Lars Lund-

berg.

Hälsningar framfördes av ordförande för Kommunistiskt Parti i Danmark, Betty F. Carlsson, och Sverigeansvarige för Greklands Kommunistiska Parti, KKE, Jannis Konstantis.

Dagen avslutades med ett torgmöte i Malmö med tal om bland annat 68-årsdagen av segern över fascismen. Aldrig mer fascism var kommunisternas löfte.

Efter torgmötet vidtog ett besök vid minnesplatsen för Amaltheahändelsen, ett minne som påminner om att kampen mot bemanningsföretag och strejk-bryteri har pågått sedan 1908.

Lördagen började med att Sveriges Kommunistiska Parti på sin 36:e kongress beslutade att anta ett nytt partiprogram vilket inom snar framtid kommer att finnas tillgängligt via våra medier.

Nästa fråga som behandlades av kongressen var de kommande valen 2014, EU-valet och val till de olika parlamentariska församlingarna i Sverige.

Lars Lundberg från partistyrelsen höll en inledning och redogjorde för olika valalternativ samt analyserade det rödgröna blocket i förhållande till Alliansen. Han konstaterade att skillnaderna i allt väsentligt ligger på det

verbala planet. Både Alliansens och oppositionens politik är en acceptans av rådande förhållanden där kapitalet har makten. Kongressen beslutade enhälligt att i riksdagsvalet ställa upp med egen lista med kandidater som istället står för ett socialistiskt alternativ. Enhälligt beslutades även att bojkotta EU-valet.

Håkan Jönsson var föredragande för partistyrelsens förslag till verksamhetsplan. Agitation och propaganda liksom arbetet med tidningen Rikt punkt är viktiga medel för att nå fler människor. Arbetet i massorganisationer måste stärkas, liksom det ideologiska arbetet och utveckling av studierna i marxism-leninismen, konstaterade Håkan Jönsson. Ett 15-tal motioner avhandlades under verksamhetsplanen.

Kongressen valde enhälligt en ny partistyrelse och avslutades med antagande av fem uttalanden: SKP kräver ordning och reda på arbetsmarknaden, SKP försvarar rätten till fackliga stridsåtgärder, Nej till privatiseringar, Kamp mot imperialismen – Syriens folk har rätt att bestämma sin egen framtid och Nej till NATO.

Unisont sjöngs avslutningsvis Internationalen.

På kongressfesten sjöngs det.

Utländska gäster

Betty Carlsson, ordförande för Kommunistiskt Parti i Danmark (KPiD)

Jacob Jensen, Internationell sekreterare i Danmarks Kommunistiska Parti (DKP)

Jannis Konstantis, Greklands Kommunistiska Parti (KKE) i Sverige

Emperatriz Machaca, Perus Kommunistiska Parti i Europa

Jan Grønvold Norges Kommunistiska Parti (NKP)

Två kamrater från Irans Tudehparti

Skriftliga hälsningar från ett 20-tal broderpartier, bland annat:

Tysklands Kommunistiska Parti (DKP)

Kubas ambassad

Finlands Kommunistiska Parti (SKP Finland)

Canadas Kommunistiska Parti

Australiens Kommunistiska Parti

Med flera.

Ett besök vid minnesplatsen för Amaltheahändelsen.

Partiet höll torgmöte i Malmö.

SKP FÖRSVARAR RÄTTEN TILL FACKLIGA STRIDSÅTGÄRDER

Den uppmärksammade striden om kollektivavtal i Vaxholm 2004, det s.k. Laval-målet där Byggnadsarbetareförbundet krävde kollektivavtal för ett lettiskt byggföretag, blev en konflikt som lämnade djupa spår i hela Europa. Byggföretaget det handlade om, Let-Laval, gick i konkurs och Svenskt Näringsliv tog med starkt bifall från Sveriges Byggindustrier över frågan och bekostade en rättegång i EU-domstolen. Domstolens utslag blev att Byggnads och Elektrikererna bröt mot de mänskliga rättigheterna då man genom konfliktåtgärder försökte tvinga fram ett kollektivavtal som skulle reglera de lettiska byggnadsarbetarnas arbetsvillkor. För detta dömdes Byggnads och Elektrikerförbundet till böter i mångmiljonklassen.

Nu har FN:s arbetsmarknadsorgan ILO (International Labour Organisation) granskat Laval-domen. ILO som har som uppgift att granska att fackliga fri- och rättigheter inte blir kränkta överlämnade Laval-ärendet till sin expertkommitté för granskning. Man har nu kommit med sitt yttrande. FN:s

juridiska experter säger: Begränsning av fackliga stridsåtgärder som har till syfte att få till stånd kollektivavtal med utländska företag strider mot ILO:s konvention 87. ILO uppmanar därför den svenska regeringen att kompensera Byggnads och Elektrikerförbundet för de skadestånd och domstolskostnader som man tvingats att betala till det lettiska företaget, 3 miljoner kronor.

Vidare skriver ILO:s jurister: Vi är oroad av begränsningen av strejkrätten i Sverige som har blivit allt för långtgående. Man uttrycker också oro över den svenska Lex Laval-lagen.

Nu är det riksdagens uppgift att noga läsa igenom ILO-kritiken och därefter komma med förslag till förändringar för att den svenska arbetsmarknaden skall motsvara internationella mått på anständighet.

Den moderata riksdagskvinnan Katarina Brännström sitter i den parlamentariska kommitté som skall utreda ILO-kritiken, hon är helt glasklar i sin uppfattning. Hon låter helt enkelt meddela att hon inte bryr sig ett dugg

om ILO-kritiken. Hon hänvisar till EU-domstolen och därmed punkt slut. Katarina Brännströms förhållningssätt gentemot FN:s juridiska expertis visa vilken respekt hon har för internationell rätt.

Sveriges Kommunistiska Partis 36:e kongress i Malmö 10-12 maj 2013 uppmanar riksdagens arbetsmarknadsutskott och dess ordförande Elisabeth Svantesson (M) samt dess vice ordförande Ylva Johansson (S) att genast förbereda en lagändring så att arbetsmarknadens parter på svensk arbetsmarknad garanteras att i Sverige är det svenska kollektivavtal som gäller.

SKP:s partikongress uppmanar också arbetsmarknadsutskottet att skyndsamt ta initiativ för att den svenska domen, utfärdad på uppdrag av EU-domstolen, av Arbetsdomstolen överlämnas till justitiekanslern (JK) för att upphävas samt att de böter Byggnads och Elektrikerförbundet dömts att betala genast återbetalas.

SKP KRÄVER ORDNING OCH REDA PÅ ARBETSMARKNADEN

Sedan Sveriges inträde i den Europeiska Unionen och underkastelsen under unionens experimentella, nyliberala och kraftigt reaktionära politik har den svenska arbetsmarknadspolitikens fullständigt rasat samman. En starkt bidragande orsak till att arbetsmarknadens värsta avarter som jobbtrafficking och lönedumpning kunnat breda ut sig till den milda grad i Sverige står att finna i de svenska riksdagspartiernas konsensus när det gäller att aldrig ifrågasätta EU:s politik. Denna svenska anpassningspolitik är unik för det svenska parlamentet i ett europeiskt perspektiv. Inget annat land följer så slaviskt EU:s alla uppmaningar. Enligt EU-lag är det i Sverige 2013 ett brott mot de mänskliga rättigheterna att kräva att på svensk arbetsmarknad skall svenska kollektivavtal gälla.

Jobbtrafficking och lönedumpning är i Sverige mest framträdande inom bygg-, åkeri- och restaurangbranschen.

Detta har fått som följd att arbetarskyddet och lönebestämmer inom dessa branscher allt mer präglas av kriminalitet och bedrägerier. Ett sätt att bemöta denna djupt tragiska utveckling var att Byggnadsarbetareförbundet i årets avtalsrörelse krävde att huvudentreprenören alltid är ansvarig för hela entreprenadkedjan. Detta förslag skulle kunna vara ett mycket effektivt vapen för att sätta stopp för de värsta och mest cyniska arbetsköparna på svensk arbetsmarknad.

Sveriges Kommunistiska Partis 36:e kongress uttalar sitt fulla stöd för

K O N G R E S S

SVERIGES KOMMUNISTISKA PARTI

Byggnads krav om att huvudentreprenören skall vara ansvarig för att hela entreprenadkedjan följer de lagar och avtal som gäller på svensk arbetsmarknad.

Mot privatiseringar

I Sverige pågår en intensiv debatt om att förbjuda vinster för privata företag som är verksamma inom offentlig service, främst inom skola, vård och omsorg.

Vi är motståndare till att offentliga medel, skattemedel, omvandlas till profiter. Det gäller inte bara inom skola, vård och omsorg utan även för apotek och kommunikationer på lokal och riksnivå.

Apoteksprivatiseringarna har inneburit att privata bolag enbart i försäljningsledet har en avkastning på investerat kapital på 25 procent. Det är profiter som utvinns på sjuka människors behov av nödvändiga mediciner och andra behov av apoteksprodukter. Vinster som till stora delar betalas av

skattemedel när högkostnadsskyddet träder in.

Privatiseringarna av kommunikationer har skapat ett virrvarr och kaos inom både den rikstäckande och lokala kollektivtrafiken. Inställda tåg och busar är legio för många resande inom Sverige och allvarliga olyckor har inträffat med anledning av att privata bolag med huvudsyftet att skapa profiter tillåtit ta över verksamheter.

Dessutom innebär det att den av miljöskäl nödvändiga utbyggnaden av kollektivtrafiken uteblir och omfattande taxehöjningar bidrar till att det kollektiva resandet inte blir ett attraktivt alternativ. Detta problem försöker de styrande politikerna eliminera med nya skatter och avgifter på privat resande,

åtgärder som i synnerhet drabbar glesbyggd och landsortsbefolkning som oftast inte har något annat alternativ.

Det ända säkra sättet som förhindrar överföring av skattemedel till profitörerna är att förbjuda alla privatiseringar och att avprivatisera de tidigare privatiserade delarna av den offentliga sektorn och de samhällsägda företagen.

Privata företag skall inte finansieras av skattemedel, även deras finansiering skall vara privat.

Nej till privatiseringar!

För en utbyggd offentlig sektor!

**Sveriges Kommunistiska
Partis 36:e kongress
Malmö 10-12 maj 2013**

Unga pirater spänner segel för högervinden

Vi noterar att Ung Pirat, Piratpartiets ungdomsförbund, eller åtminstone styrelseledamöterna Nils Dahl och Nicholas Miles, enligt en debattartikel publicerad i Sydsvenskan 22/5-13 anser sig kunna lösa ungdomsarbetslösheten genom att riva upp Lagen om anställningsskydd(1982:80), LAS – eller i alla fall de däri stadgade turordningsreglerna.

Detta då ”friare konkurrens på arbetsmarknaden gör att de som anstränger sig mest får behålla jobbet, vilket uppmuntrar ökad produktivitet. När produktiviteten ökar växer ekonomin och eftersom de fasta kostnaderna då slås ut på fler blir varje arbetstillfälle billigare för arbetsgivaren.”

Att arbetsgivaren vid arbetsbrist får fria tyglar att göra sig av med den högre avlönade, under längre tid anställda arbetskraften istället för den yngre, oerfarna och framförallt billigare – skulle således skapa fler jobb.

”Om företag vid uppsägningar kunde välja att behålla sin mest produktiva och pålitliga arbetskraft skulle de ha råd att behålla fler av sina anställda. Arbetslösheten skulle med andra ord då omfördelas men också krympa.”

De unga piraterna må ursäkta, men maken till idioti är svår att hitta annat än bland svenskt näringslivs mest vulgära propagandister.

Alldeles oavsett det fullkomligt naiva

i tron på att det profitdrivna kapitalet skulle ”välja att behålla sin mest produktiva och pålitliga arbetskraft” och inte den billigaste, den med minst löne- och rättighetsanspråk, oavsett det inkorrekt i påståendet att produktiviteten skulle påverkas negativt av tryggare anställningsförhållanden och högre löner – en föreställning som endast kan föresväva den som med produktivitet i första hand menar profitkvoten, vilken självklart står i negativt förhållande till lönearbetarnas andel av produktionsvärdet; oavsett den förbluffande ytligheten i ”analysen” är det likväl den ideologiska unkenheten som är mest slående i ungpiraternas utspel.

Det är i princip ingenting annat än ett skamlöst propagerande för kapitalets diktatur som dessa unga herrar företräder: arbetare, unga som gamla, skall genom ständig fruktan för arbetslöshet, i konkurrens om jobben och fullkomligt utelämnade till kapitalägarnas nycker tävla om vem som kan buga sig djupast, acceptera de lägsta lönerna och de hårdast presade schemana, för ynnesten att få arbeta – ynnesten att få offra sitt liv och sin hälsa för fyllandet av kapitalisternas

fickor.

Det är ingalunda någon lösning på arbetslösheten. Lösningen är istället att ändra produktionsförhållandena så profiten inte längre parasiterar på produktionen och förhindrar produktivitetens verkliga potential. Lösningen stavas socialism.

Socialismen är framtiden, men ungpiraterna följer högervinden och seglar rakt in i historiens malström.

Jonas Hellberg

Stockholm: Protest mot privatiseringar

Måndagen den 27 maj genomförde SEKO och SEKO klubb 111 en protestaktion mot försämrade anställningsförhållanden inom det Hongkongbaserade företaget MTR som sedan 2009 driver Tunnelbanan i Stockholm.

Uppsägningar och personalminskningar har blivit legio för att kunna leverera större vinster till ägarna. MTR:s störste ägare är "staten" Hongkong och koncernen bedriver verksamhet på tre kontinenter. MTR är en del av det statsmonopolistiska system som tillåts ta över stora delar av de tidigare offentliga kommunikationerna för att kunna leverera profiter till storfinans och kapitalister. Förra året omsatte man 30 miljarder och företaget likvida nettotillgångar beräknas uppgå till ca 120 miljarder. Miljarder som man lyckats samla på sig sedan 1975 när företaget bildades.

Företaget påstår sig vilja skapa "Världens bästa Tunnelbana där kunden är i fokus", ett påstående som ifrågasätts av SEKO som menar att företaget vill åstadkomma detta genom att äventyra säkerheten för både kunder och personal. Vilka kunder är det då som står i fokus, kan man fråga sig.

Måhända det är den aktieägande kunden, frågar sig SEKO som också påtalar att arbetsmiljön blivit sämre.

SEKO protest inriktade sig främst mot:

- att trasiga tåg, som inte borde vara i drift, körs i trafik. Trafikledare som sitter ensamma i trafikledningscentralen och man riskerar att en händelse liknande Rinkebybranden 2005, med tiotals skadade, ska upprepas.

- att möjligheterna för personalen, speciellt spårrexpeditörer, att kunna gå på toaletten, har försvärats ytterligare. Förare som inte heller hinner gå på toa p. g. a. mycket korta vändtider äventyrar säkerheten.

- att personalen redan i februari tvingas planlägga sin ledighet för hela året, MTR:s godtycklighet vid hanteringen av semestern, samt avsaknaden av flexibilitet.

- att såväl chefer som trafikgruppchefer och stationschefer mår dåligt och att MTR pekar med hela handen.

- att MTR nyanställer samtidigt som de säger upp personal som de är själva nöjda med, utan att bry sig om konsekvenserna för de egna anställda.

- att MTR inte satsar på rättvisa löner för lokalvårdare utan istället beta-

lar stora viten till SL.

- att MTR försöker manövrera bort fackföreningar och skyddsombudsorganisationen genom att förhålla olika förhandlingar och arbetsmiljöåtgärder.

- att MTR inte lever upp till sina egna uttalade löften och åtaganden, och att företaget inte inser sanningen i sitt eget uttalande om personalens värde.

SEKO påpekar också att det är de (bl.a. spårrexpeditörer, kundservicevärdar, förare, trafikledare, arbetsledare, lokalvårdare, FRC och hittegodspersonalen) som producerar allt som är tunnelbanan! Utan oss fungerar inte Tunnelbanan, oavsett hur fina mål och planer företaget än har, uppger SEKO.

En av talarna vid manifestationen var ordföranden för SEKO Klubb 111, Jannis Konstantis, som öppnade sitt tal med att konstatera: "När MTR skulle ta över tunnelbanedriften, tänkte vi att det inte kan bli värre jämfört med Veolia, som hade driften fram till 2009. Vi hade fel!"

"Vi, SEKO lokalt, ville att SL skulle driva Tunnelbanan, att den skulle vara i offentlig regi. De flesta partier då som nu ville och vill inte göra det men vi kämpar vidare mot detta mål i alla

fall.”

”Varför har vi detta mål då?”

Jannis Konstantis svarade själv på frågan: ”För att vi tycker att skattebetalarna ska ha kontroll över kollektivtrafiken i Stockholm samt att vinsten inte ska tillfalla några privata bolag. För att vi tycker att det är vi som arbetar inom Tunnelbana som producerar allt, precis som på varje arbetsplats. För att vi tycker att de privata företagen inte tillför något, utom att ta hem vinster. Det är vi som bemannar spårren, vi som ger service till trafikanter, vi som kör tågen, vi som städar hela tunnelbanan, vi som kollar allt inom trafikledningen, vi som planerar trafiken och tjänsterna. MTR bara försämrar och tar hem vinsten.”

Jannis Konstantis fortsatte: ”I dag har vi ett privat företag som vill tjäna ännu mer pengar. Det är deras mål – sådan är kapitalismen. Man måste öka

vinsten annars kan man inte överleva som företag. Detta är lag inom kapitalismen. Ett privat företag ska gå med vinst; de driver inte en verksamhet av välgörenhet. MTR gjorde vinst förra året och i år planerar de att fördubbla vinsten jämfört med förra året. Där börjar också våra problem. Om MTR ska ha större vinst måste vi som arbetar inom Tunnelbanan betala för det, eller säkerheten måste försämrars. Därför är det vi som betalar kalaset. Genom sämre tjänster, genom att de tar bort genomarbetade rutiner, försämrar för oss angående sommarsemester, genom uppsägningar eller som de säger på juridiskt språk att man inte förlänger provanställning för många av våra arbetskamrater. Om vi inte hade kollektivavtal skulle MTR angripa allt! Löner, arbetstider – allt möjligt. Men vad gör de istället? De undergräver kollektivavtalet. De ifrågasätter hela

tiden.”

Jannis Konstantis uppmanade också alla att organisera sig i facket, och bli aktiva. Att gå på medlemsmöten, ifrågasätta vad facket gör, komma med förslag och idéer, ta initiativ att driva fackliga frågor lokalt, försvara kollektivavtalet och ställa upp som förtroendevald. Han konstaterade att ”det är vi som är facket och det är varje arbetsgivare rädd för. Att vi står enade mot deras attacker, deras initiativ att försämrars för oss.”

Jannis Konstantis slutade med löftet:

”Dagens manifestation är början av vår kamp för bättre arbetsförhållanden inom Tunnelbanan, att försvara och utveckla vårt kollektivavtal. Vi ska fortsätta kampen med andra fack och organisationer för att ha en kollektivtrafik i offentlig regi.

Kampen fortsätter! Alla för en och en för alla!”

Folkkampanj för gemensam välfärd

23 maj samlade upptaktsmötet för en Folkkampanj för gemensam välfärd över hela landet ett hundratal deltagare på ABF-huset i Stockholm. Även Göteborg och Umeå var representerade med några sändebud. Talespersoner för viktiga yrkesgrupper inom välfärdsområdet som hemtjänstpersonal, sjuksköterskor, socialsekreterare, lärare och bussförare, men även för SEKO Stockholm gav i korta inlägg situationsbilder av förfallet inom välfärden som en följd av nyliberal politik. Som har förankrat uppfattningen att den offentliga sektorn ska drivas som vinstbringande företag, som New Public Management.

90 procent av svenskarna är emot vinster i välfärden även om insikten i sammanhangen kan skifta. Detta är en bra basis för en folkkampanj och den ska närmast ta sig uttryck i protestaktioner i hela landet lördagen den 21 september. På mötet i ABF-huset diskuterade olika grupper både huvudfrågor och praktisk handling inför 21 september. Så ansåg till exempel skolgruppen att vinster i skolan, sjunkande elevresultat, lärarnas arbetssituation och återprofessionalisering var de viktigaste frågorna i en nära framtid. Samtliga grupper träffas en gång till före sommaren.

SKP:s Stockholmsdistrikt ingår i Folkkampanjen vars paroller är

Nej till vinst i välfärden!

Stoppa nedskärningarna!

Försvara och utveckla den gemensamma välfärden!

Se även www.välfärdskampanjen.se

Barbara Brädefors

Lämna himlen i fred!

Den 27-30 juni äger Kirunafestivalen rum, "stadsfestivalen som lyser starkare än midnattssolen".

Kiruna är samtidigt platsen för en internationell konferens med temat Militariseringsen av rymden samt årsmöte för Globalt nätverk mot kärnkraft och kärnvapen i rymden.

Konferensprogrammet omfattar expertis från USA, Storbritannien, Norge, Tyskland och Ryssland och representanter från Esrange, Sveriges rymdstation utanför Kiruna, informerar om stationens rymdaktiviteter. Teman är USA:s missilförsvar, Drönare, EU:s GPS-system Galileo, Esrange med flera. På fredagen är en färd till Esrange planerad. Workshops kommer att ta upp jakten om resurser i Arktis och andra problem.

Arrangörer är Global Network Against Nuclear Power and Weapons in Space och Kvinnor För Fred. Även Svenska Fredskommittén kommer att delta i konferensen.

Möte med Amarilys Péres Santana - Facklig ledare från Kuba

Amarilys var inbjuden till Uppsala av Svensk-Kubanska föreningen och hon skulle prata om förändringarna på Kuba och den fackliga rörelsen utmaningar.

Amarilys Péres Santana har varit fackligt engagerad på Kuba i många år. Hon har varit ansvarig för utbildningsfrågor i CTC:s nationella ledning

I det senaste parlamentsvalet på Kuba nu i februari 2013 var hon ordförande i den nationella valberedningen och har själv varit parlamentsledamot.

CTC – Central de Trabajadores de Cuba – är Kubas fackföreningsrörelse grundad 1939, med 18 fackförbund och över 3 miljoner medlemmar

Programmet för fredagen var att Per-Olov Lennartsson från Svensk-Kubanska föreningen i Uppsala och Kenneth Grampe, lokalombudsman från Sv Transportarbetareförbundet Avd 46 som organiserar flygplanslastare, flygmekaniker och flygtekniker i Sverige och tillika medlem i Svensk-Kubanska föreningen i Uppsala mötte Amarilys på Uppsala centralstation kl 09.58.

Dagordningen var att vi först skulle ha ett möte med Rose Marie Lövgren, ordförande för Kommunals Landstingssektion i Uppsala.

På eftermiddagen ska vi besöka Gamla Uppsalabuss (GuB) och möte med fackliga representanter och rundvandring i bussgaraget. Mario Sousa som är busschaufför är ansvarig och har ordnat kring mötet, Kenneth och Per-Olov deltar på rundvandringen.

På kvällen kl 18.00 har Svensk-Kubanska offentligt möte med Amarilys på Bokhandeln Röda Stjärnan.

Amarilys kommer att övernatta i Uppsala hos Gabor & Jessica.

Amarilys kommer punktligt med tåget från Stockholm och vi promenerar tillsammans genom Uppsala via Stadsparken upp till Akademiska Sjukhuset där Gabor Tiroler möter upp. (Gabor är medicinare, fysioterapeut, lärare med inriktning rehabilitering och medlem i Svensk-Kubanska och varit många gånger i Kuba). Gabor kommer att översätta från spanska till svenska under hela dagen och med hjälp av Mario Sousa.

Vi blir mottagna i Kommunals lokaler av Pia Söderman, vice ordförande för Kommunal i Uppsala, Rose-Marie Lövgren, ordförande med ansvar för

Landstinget, Lize-Lott Löfgren., ersättare i styrelsen och ansvarig för utbildningsfrågor, Britt-Inger Sjölund, styrelsen ansvarig för skolinfor, Bo Rautio, Kommunals styrelseansvarig för arbetsmiljöfrågor.

Mario Sousa möter också upp.

Kommunal har dukat upp med kaffe och fikabröd. Efter en presentationsrunda inledde Amarilys med att informera om CTC:s organisation. Kenneth Grampe från Sv Transportarbetareförbundet informerade om LO:s organisation i Sverige och speciellt om Transport.

I Kuba finns en Landsorganisation med en vertikal struktur som består av en nationell administration, regionala organisationer i alla de 14 provinserna och lokala organisationer ute i de större orterna. De 19 medlemsförbunden har liknande struktur vad det gäller den nationella nivån och provinserna. Den lägsta nivån är fackklubben. En för varje område. Sjukvården har t ex ett fack och alla personalgrupper är anslutna i samma fack och så ser det ut även på andra områden. CTC bildades 1939 och har behållit samma form hela tiden. I hälsovårdsfacket finns 1 miljon medlemmar och alla har sjukvårdsjobb. Pensionärer fortsätter sitt medlemskap. Anslutningsgraden är över 90 procent. De allra flesta jobbar för staten men det finns ett litet antal privata alternativ inom äldreomsorgen.

Varje arbetsplats har en klubb med minst 10 och upp till 60 medlemmar. Val av klubbledning sker med två och ett halvt års mellanrum. Kandidater till posterna nomineras av arbetarna och de väljs i slutna omröstningar på möte i Arbetarförsamlingen. I allmänhet finns till varje post fler än en kandidat nominerade. På nivån ovanför klubbnivån finns den fackliga avdelningen. En stor arbetsplats med mer än en fackklubb kan ha en egen avdelning och till och med en eller två om det finns flera stora produktionsenheter. Avdelningen representerar arbetarna inför företagsledningen i förhandlingar om kollektivavtal, i disciplinfrågor och andra intressefrågor. Avdelningsrepresentanterna nomineras och väljs av klubbarnas medlemmar med två och ett halvt års mellanrum. Till skillnad från klubbledningarna är avdelningsledningen heltidsfunktionärer som fack-

liga representanter. De avlönas av den fackliga organisationens provinsnivå, och är i allmänhet inte anställda på företaget.

Chefen på arbetsplatsen måste lämna besked vad han har gjort under tiden och även facket måste informera om vad dom gjort. Möten är en gång var tredje månad. Klubben bestämmer själv. Uppföljning under tiden t ex checklista för budget, budget för arbetskläder. Är man oenig kan man kalla till central förhandling och precis som i Sverige gå till arbetsdomstol. Kollektivavtalen är lagstadgade som slår fast att det också råder arbetsfred, ofta är avtalen på femårsperioder.

I Kuba är hälso- och sjukvården gratis. Även utbildningen. Läkarutbildningen är på 6 års grundutbildning. 2 år efter utbildningen förbinder man sig att jobba inom ett område. C:a 40 000 kubanska läkare jobbar utomlands vilket är fler än vad WHO har. Läkarna jobbar i fattiga områden med att operera t ex ögonsjukdomar som de fattiga aldrig fått hjälp med tidigare som t ex i Venezuela, Brasilien och i Afrika. Kubanska läkare genomförde 2,4 miljoner ögonoperationer i Latinamerika. Kuba har ett nära samarbete med Venezuela. Läkartätheten i Kuba är 1 läkare / 137 invånare. I Sverige är det 1 läkare / c:a 300 invånare, och barnadödligheten på Kuba är på 4,6 / tusen nyfödda, i Sverige är det 2 / tusen och i USA 6 / tusen.

Några undersköterskor som i Sverige finns inte. Men sjuksköterskor är som i Sverige. För att bli sjuksköterska har man en ny utbildning med inriktning hälsovård, teknologi/sjukvård som man kan bygga vidare på efter den allmänna grundutbildningen som i Kuba är 12 år. De två första åren är basutbildning och sedan fortsätter utbildning inom olika områden och från tredje året börjar specialisering och man kan då börja jobba inom området. Utbildningen är kombinerad praktisk och teoretisk. Det råder brist på sjuksköterskor i Havanna.

Mötet i Kommunals lokaler på Akademiska var i mycket positiv anda och Amarilys fick många frågor från deltagarna. Kommunal gav Amarilys en ryggsäck med Kommunals logo. Vi delade ut information om Kuba bl a Tidskriften Kuba och om sjukvården.

Efter avslutat möte gick vi till Akademiska sjukhusets personalmatsal för en pratstund och Amarilys fick då också se svensk sjukvårdspersonal. Efter lunchen promenerade vi vidare tillsammans med Mario, Per-Olov och Gabor till Gamla Uppsalabuss lokaler och Mario presenterade Amarilys för busschaufförer som hade paus. Mario visade även klubblokaler och förklarade hur klubben fungerar. Vi fick också en genomgång av hur trafikledningen och dirigeringen av bussarna sker av de som disponerar ut bussarna. Mario tog oss till Gamla Uppsalabuss verkstad där bussarna repareras och underhålls och Amarilys fick sitta bakom ratten på en av bussarna.

Efter detta promenerade vi vidare till bokhandeln Röda Stjärnan för att förbereda det offentliga mötet med Svensk-Kubanska förningen.

Amarilys inledde med att tacka för inbjudan till Uppsala och hon vill skapa sig en uppfattning om hur facket fungerar i Sverige och utbyta erfarenheter och knyta kontakter med svenska fackliga aktiva. Innan Amarilys kom till Sverige var hon inbjuden till Oslo och hade ett bra möte med norska LO som har en positivare och öppnare hållning till Kuba än svenska LO. Några officiella förbindelser med svenska LO finns tyvärr inte. Hon tackade speciellt för kontakten med Kommunal.

Amarilys inledde med att informera om de förändringar Kuba står inför att modernisera arbetsmarknaden i Kuba och varför det är nödvändigt. Att modernisera arbetsmarknaden handlar inte om att frånga socialismen och återinföra kapitalism underströk Amarilys kraftigt. Det handlar om att skapa en hållbar socialism som ska leda till välstånd! Att inte kopiera utan söka egna vägar efter de lokala förhållanden som råder i Kuba. Att absolut inte göra avkall på sin modell inom sjukvård och utbildning.

Under specialperioden efter Sovjetunionens nedmontering tappade Kuba 30 procent av BNP och 80 procent av exporten gick förlorad. Fattigdomen finns ju fortfarande efter Sovjetunionens fall men trots svårigheterna lyckades man att försvara sjukvård och fri utbildning. Att hålla kvar människovärdet. Nu är det annorlunda och det behövs en modernisering av arbetsmarknaden, sade Amarilys. Kuba behöver skapa en ekonomisk utveckling för att nå målet en hållbar socialism som leder till välstånd. Att återgå till arbetets värde. Med stor prioritet på att öka jordbruksproduktion och industriproduktion. Förr kunde arbetsplat-

ser som behövde 5 anställda ha 10 och det är inte hållbart i längden, betonade Amarilys. Det handlar om nya sätt att styra och leda produktionen. Ökade inslag av kooperativa lösningar, att stärka sådana. Det ska kunna bli möjlighet att tjäna bättre, få högre lön. Tonvikt att satsa på utbildning av kadrer och på yrkesinriktad utbildning, för att anpassa behov för olika områden. Även att utveckla möjligheter till eget företagande. Att saluföra skörd för de som brukar jorden. Även att kunna sälja och köpa lägenheter. I Kuba äger alla sin lägenhet och fick köpa mycket billigt från staten en gång i tiden. Amarilys påpekade att i den provins hon kommer ifrån, Santiago, har detta inneburit en markant förbättring av bostadsområden som nu rustats upp och förbättrats. Givetvis är det skatt på försäljningen: 4 procent. Bostadsbristen har förvärrats av de årliga cyklonerna som härjat på delar av Kuba och det fattas byggnadsmaterial. Det tar en stor del av budgeten att ersätta skadorna för de förstörda husen. En utmaning är att marknaden får bestämma priset på bostaden efter tillgång och efterfrågan. Det är bara kubanska medborgare som får äga bostäder och inga andra. För de som vill starta egna företag som i t ex taxinäring eller frisörsalonger får man ha högst 7 anställda. Idag finns ett glapp mellan olika områden. Inom vissa områden fattas det arbetskraft och på andra finns för många. Det ska också bli lättare för kubaner att resa utomlands. Det är då viktigt utifrån dessa förändringar att anpassa lagstiftningen sa Amarilys. Alla dessa förändringar slogs fast av den 20:e partikongressen.

De allmänna riktlinjer som redan fördes fram 2011. Arbetarna deltar aktivt och den fackliga rörelsen stödjer detta. Det är stora utmaningar som den fackliga rörelsen står inför och viktigt är att mobilisera arbetarna och förklara varför detta är viktigt.

Amarilys betonar att Kuba behöver stöd mot USA:s blockad och också angående de fem fängslade kubanerna som fängslades i USA när de avslöjade terroristplaner mot Kuba bland exilkubanerna. Norska LO antog stöd för de fem kubanerna och också stödet mot USA:s blockad. Det hedrar ju norska LO och tänk om vi kunde få svenska LO att anta samma stöd. Dit har vi inte kommit än. . Trots USA:s blockad utvecklas Kuba långsamt men säkert. Amarilys fick frågor om korruption och hon svarade att korruptionen finns men är förhållandevis liten och att man är mycket vaksam mot den. Lagen är mycket hård! Hon betonade också att det inte finns koppling mellan korruption och fattigdom i Kuba. Som tidigare sagt är framtiden att skapa en hållbar socialism som ska leda till välstånd!

Amarilys tackade Svensk-Kubanska för inbjudan.

Från Svensk-Kubanska är vi givetvis mycket glada att ha kunnat genomföra denna dag med Amarilys.

Undertecknad vill också rikta ett tack till Gabor och Mario för en mycket bra översättning från spanska till svenska under hela dagen.

**Hasta La Victoria Siempre
Vid pennan
Kenneth Grampe**

Krönika: Vårt dagliga liv

Tittar genom fönstret och letar med blicken efter smala grenar på de närmaste träden. Stilla... ingen vind. Det brukar vara vindstilla på morgonen, jag hatar att cykla mot vinden, paradoxalt nog. Men vinden är inte folk! Fast fientlig kan den vara. På teven en yra, Eurovision, euforin, Malmö målas med vackra ord. Bästa staden i världen, javisst. Mitt på dagen när solen skiner. Och under Eurovision Song Contest. Nätterna är lite mer svartvita.

Pappa, skriker min dotter, du måste skriva under det här skolpapperet! Ge mig papperet, säger jag, läser igenom texten, stryker över ordet "vårdnadshavare", skriver "Förälder" ovanför och underskriver. Vilken idiot kom på det? Vårdnadshavare? Det låter mer som förvaltare av mitt eget barn, det kan jag definitivt inte acceptera. Jag har skaffat barn för min egen skull, punkt! Inte åt staten, inte åt någon militär pamp, bara för mig själv, de är mina barn och jag är deras förälder, efter bokens ord. "Vi ses efter skolan!", Jag skriker och kastar mig på mitt miljövänliga fordon. Till bankkontoret först.

Vackert ute, vindstilla, fåglarna sjunger, solen skiner, jag har en fullständig känsla om världens fullkomlighet, perfekt värld. Mitt på cykelbanan ser jag ett blad. Färgstarkt, med en vacker bild på. Jag stannar. Bilden måste granskas, den är kanske stulen, kanske från mig, jag granskar alltid bilderna jag ser. Nu förtiden är det ingen som betalar bilder, tar bladet från marken. Usch! Bladet från Moderaterna. Och inte vilka som helst, bladet är från "De nya moderaterna" i Burlöv, vad menas med det? Vad blev det av de gamla moderaterna, eller det är bara nytt ansikte. Till "det dumma folket". Ganska vackra ord på ett vackert blad. Till och med tog de besväret att fixa en vacker bild på Möllan. Det står att de ska göra Burlöv himmelskt, för företag och kapitalet. Himmelskt inom kultur, arbete, trygghet och omsorg om våra äldre. Ha, alltid samma skitsnack. Vad gjorde de under två decennier. Äldre ligger med liggsår överallt. Löneskillnader är allt större. Själv mord bland pensionärerna och ungdomen har nått katastrofala höjder, det viskas att Burlövsbostäder, till och med hela Arlövs ska säljas till privata personer. För mig betyder kommunalt kommun, med andra ord folkligt. Och de vill sälja en folklig bo-

stadsstiftelse till någon kapitalist, de vill sälja folket till högstbjudande. Och hyrorna ska nå nya höjder. Blodsugare!

Det är just Moderaterna som infört amerikanismen här. Värden är en katastrof, det vet vi alla, nej inte alla, annars skulle de inte ha så stor makt... makt för att sälja hela landet. Makt att sälja folket, att berika kapitalet. Och jag undrar vad som krävs för att rösta på rika och tjocka kapitalister och blodsugare. Okunnighet javisst, total okunnighet. Folk, unga som äldre begår självmord. Mer blir det av den varan i framtiden... skrupelfria kapitalister. Än värre och med missnöjet dyker det upp andra djävulskap, missnöjespartier... nazisterna, Sverigedemokrater... De som vill bli av med de svaga i samhället. VAD FÅR FOLKET ATT RÖSTA PÅ DOM!

Och vad gör ett sådant blad här, så långt från Burlöv? Yes, någon har läst och slängt det från bilen, som skit. Jag lägger bladet framför cykeln och trampar på det, två gånger. Det här börjar mörka solens sken och fåglarnas sång. Jag börjar känna obehag. Hur många skall nappa på det här bladet? Och Moderaterna har valt dagen, Eurovision Song Contest, glada och positiva människor, "dumt folk"!

Jag cyklar förbi grundskolan. Ett blandat gäng står mitt på cykelbanan så jag får hoppa av cykeln och trampa gräset för att runda dom. När jag går förbi dom hoppar en liten blond snorunge framför mig och skriker:

- Ge mig några pengar! jag tittar på honom med leende;

- Först ska du be din farsa om pengar och vad ska du med pengar i

övrigt? han tittar rakt i ögon på mig och skriker igen:

- Ge mig pengar, gubbe! det syns att han vill verka längre än den meter och rakbladssmal, som han är.

- Lyssna på mig pysen och ni andra, nu ska jag fint ta några bilder av er och sedan går jag till skolan och snackar med era lärare. Ni kommer att hamna i tidningen, hela världen kommer att se er, så tänk lite, och jag börjar dra ut min stora kamera ur ryggpåsen.

Plötsligt springer de åt alla håll. Jag kan inte låta bli att börja skratta. En springande mörkhårig kille i röd tröja vänder sitt huvud och skriker över axeln:

- Hijo de puta! (Din jävel). Jag skattar än mer och skriker efter honom:

- Dile eso a tu madre!(säg det till din mamma). Han springer än fortare.

Skrattande hoppar jag på min cykel och fortsätter sakta vidare. Tankarna snurrar runt händelsen. Jag älskar barn, har fyra själv, stora nu, akademiker. Vet föräldrar vad deras barn egentligen sysslar med? Eller vårdnadshavaren, förvaltaren? Jag tänker på reklamen från Rädda Barnen och den efterblivna rösten - i elva länder är det tillåtet att slå barn, världen är upp och ner. Hjälp oss att rätta till."Fixa det först framför din egen dörr", säger jag!

Vad händer, undrar jag, när de här barnen blir vuxna? Och hur ska polisen eller någon annan ge tillbaka någons liv eller läka bestående skador? Man kan inte ersätta ett liv med pengar? Förbannat kapitalistiskt skitsnack! Isif Vissarionovich Stalin hade rätt, Sibirien min vän.. Man har bara ett liv och är skyldig att försvara det med alla, och jag säger ALLA medel! Jag cyklar vidare, utan hat men med en dos ilska mot dumhet. Dagens föräldrar och hela arbetarklassen är under belägring av det kapitalistiska systemet. Ett stressat folk med alla möjliga psykiska besvär i bagaget, utan att, med stora vardagliga problem, kunna tänka klart och bemöta faror i en omänsklig värld. Och barn, deras barn, bara deras barn går förlorade. Blir brottslingar. Och systemet tar över. Och en amerikaniserad och omänsklig poliskår skjuter skarpt, för att döda, för att DÖDA, det kan vara mot ditt barn också.

Hälsningar
lan

Vänstern under attack i Ungern

Ungern befinner sig i en kris. Omkring 500 000 personer är officiellt registrerade som arbetslösa, drygt elva procent av arbetskraften. Nästan lika stor andel av landets ungdomar arbetar i andra EU-länder såsom Storbritannien, Österrike och Tyskland eftersom de inte kan hitta jobb i hemlandet. Ändå är ungdomsarbetslösheten i Ungern, det vill säga personer under 25 år, uppe i över 28 procent.

Den ungerska medborgarunionen Fidesz som leds av premiärministern Viktor Orban är väl medveten om dessa fakta. Samtidigt proklamerar man det "Ungerska miraklet". Verkligheten är i själva verket värre än någonsin för det arbetande folket. De verkliga vinnarna i denna kapitalistiska regering är de i den nya medelklassen som tjänar mer än 2 500 euro i månaden. Resterande personer befinner sig på genomsnittet eller under den genomsnittliga nettolönen på 434 euro i månaden vilket är absolut ingenting med tanke på att priserna i Budapest kan jämföras med de i Wien. De prokapitalistiska krafterna i Ungern vet mycket väl att endast Ungerns Kommunistiska Arbetarparti föreslår ett verkligt alternativ till massarbetslösheten, fattigdomen och den koloniala ockupationen av landet av multinationella företag.

De parlamentariska oppositionspartierna, däribland Socialistiskt Parti och det högerextremistiska Jobbik, föreslår inget verkligt alternativ. Deras målsättning är att byta ut en kapitalistisk regering mot en annan.

Allt fler vaknar upp och inser att man inte enbart kan skylla den rådande

situationen i Ungern på kapitalistiska regeringar. Det är det kapitalistiska systemet i allmänhet som inte fungerar, än mindre för dem. De uppskattar också att Ungerns kommunister är på arbetarnas sida. Ungerns Kommunistiska Arbetarparti har ackumulerat ansenligt med moraliskt kapital i vårt samhälle. Därför har den ungerska regeringen inlett en ny och mycket allvarlig attack mot partiet. Den 19 november förra året antog parlamentet i Budapest en ny lag som förbjuder den offentliga användningen av namn som förknippas med "auktoritära regimer av 20-talet."

Lagen trädde i kraft den 1 januari i år. Enligt den ungerska konstitutionen och den nuvarande regeringens politik. Med "auktoritära regimer" menar man den fascistiska diktaturen ledd av Ferenc Szalasi som rådde i landet från oktober 1944 till april 1945. Även samtliga regeringar som byggde socialism från 1948 till 1990. Dock inte Miklos Horthys diktatur som rådde från 1919 till 1944.

I enlighet med detta kan inget politiskt parti, företag, massmedieorgan, gata, torg eller offentlig plats inkludera namn "på personer som hade en tongivande roll i grundandet, framåtskridandet eller bibehållandet av 1900-talets auktoritära, politiska regimer. Inte heller några ord, uttryck eller namn på organisationer som kan härledas till 1900-talets auktoritära politiska regimer."

Detta innebär att 43 Leningator, 36 Karl Marx-gator och 6 Röda stjärnans gator måste döpas om. Omdöpas ska även 44 Befrielsegator, ursprungli-

gen för att fira Ungerns frigörelse från Hitlers fascism samt 53 Endre Sagvari gator. Endre Sagvari gator som är uppkallade efter landets mest omtalade antifascistiska martyr, han mördades 1944 av den fascistiska polisen. Hans namn får inte nämnas.

I praktiken har det allmänna bruket av ord som kommunist, socialist och befrielse gjorts illegala. Organisationer som registrerades innan lagen trädde i kraft måste ändra sitt namn innan den 1:a januari 2014. Således blev Ungerns Kommunistiska Arbetarparti tvunget att hålla en extrainsatt partikongress den 11 maj för att ändra sitt namn. Partiet vill öppet fortsätta sin kamp mot kapitalismen istället för att tvingas till illegalitet. Ungerns Kommunistiska Arbetarpartis centralkommitté rekommenderar därför att kongressen modifierar partinamnet för att man i sin tur ska kunna registrera sig som Ungerns Arbetarparti. Fastän att vårt namn kommer ändras, kommer principerna kvarstå. Vi förblir ett marxist-leninistiskt, kommunistiskt parti som kämpar emot kapitalismen.

Av Gyula Thürmer

Översättning av Charlie Paulsson

- Gyula Thürmer är ordförande för det ungerska kommunistiska partiet Arbetarpartiet.

- Individer och organisationer kan skicka solidaritetsmeddelanden till HCWP-kongressen till info@munkaspart.hu. Protestbrev ska skickas till ambassadören, ungerska ambassaden, 35 Eaton Place, London SW1X 8BY, eller mejlas till office.lon@mfa.gov.hu.

**Nyhets sajten på
www.riktpunkt.nu**

uppdateras kontinuerligt

Norska LO högtidlighåller minnet av kommunistisk motståndsgrupp

Det var taktfasta tramp i golvet av glädje när LO på kongressen anslög en halv miljon norska kronor till ett nytt monument för den största kommunistiskt ledda motståndsgruppen under andra världskriget.

Monumentet skall resas på Jernbanetorget i Oslo, förberedelserna har varit igång länge. Förmannen för de offentliganställdas förbund, Jan Davidsen, gick upp i talarstolen och lovade att förbundet också vill bidra med 500 000 kronor. Det totala priset för monumentet är två miljoner norska kronor.

Sabotagegruppen bar namnet Osvaldgruppen. Osvaldgruppen var en norsk antifascistisk och kommunistisk motståndsorganisation som bildades 1941, under andra världskriget och tyskarnas ockupation av Norge. Gruppens verksamhet upphörde 1944.

Wikipedia skriver följande om Osvaldgruppen:

”Osvaldgruppen var en förgrening av den så kallade Wollweber-organisationen, uppkallad efter gruppens ledare Ernst Wollweber. Osvaldgruppen anses som Wollweber-organisationens mest framgångsrika sabotagegrupp. Främst angrep man för tyskarnas krig viktiga industrier, järnvägar och tyska trupptransporter. Gruppen utförde också en rad likvideringar av framstående nazister, ofta på uppdrag av Milorg. Många av gruppens medlemmar miste själv livet under sina uppdrag. De omkring 200 sabotörerna genomförde fram till sommaren 1944 minst 109 aktioner och 35 av gruppens medlemmar förlorade livet i kampen. Ingen annan motståndsorganisation i Norge hade lika höga förlustsiffror i procent. Osvaldgruppen samarbetade ofta med andra motståndsgруппer och blev ofta hänvisade till att utföra de allra farligaste uppdragen. Ledare för Osvaldgruppen

och de antifascistiska aktionerna i Norge var Asbjörn Sunde – den legendariske ”Osvald”.

En annan av ledarna var Martin Rasmussen Hjelmen, som efter att ha flytt till Sverige arresterades och sändes till Gestapo i Norge. Gestapo skickade i sin tur honom vidare till Tyskland där han avrättades genom halshuggning den 30 maj 1944 i tukthuset Brandenburg-Görden.

Det finns i dag inga medlemmar av Osvaldgruppen kvar i livet, den sista medlemmen var Arvid Falkenberg som avled 2007.”

Redaktionen

Klassamhällets katastrofer

Skjorta byxor
fin kavaj
modet hänger
allt på svaj
men i stora salar
sitter man och syr
moderna tiders
unga slavar
jobbar på
tills man blir yr

Från
Dickens England
går en tråd
av kapitalets
hårda villkor
för en grupp
som syr din dress
får sin lön
men har ej råd
leva annat
än i stress

I Bangladesh
där rasar hus
fabrikslokaler
står i brand
tyger blandades
med blod
svaga fack
trots mångas mod
vinnarna
bör skämmas
även stämmas
tänka till
är vad vi vill

2013-05-06

Mats Hammarlund

Militärkuppen i Chile 1973

Salvador Allende valdes som kandidat för Unidad Popular till Chiles president vid valet 1970 för perioden (1970-1976). Den 11 september 1973 störtades den demokratiskt valde presidenten av den chilenska militären under ledning av general Augusto Pinochet och med stöd av USA.

Efter militärkuppen följde 17 år (till 1990) av militärdiktatur under ledning av Pinochet. Under hans styre förbjöds samtliga politiska partier samt alla organisationer utanför hans kontroll. Tiotusentals politiskt och fackligt aktiva förföljdes, torterades, avrättades, mördades eller försvann

Den legitima presidenten Salvador Allende kämpade och gav sitt liv för att försvara demokratin och rättigheterna för det chilenska folket.

I år är det 40 år sedan.

40-årsjubileums T-shirt Salvador Allende

Designer av T-shirten är den chilenske konstnären Jorge Varas ”Varilla”.

T-shirten finns i färgerna vit, svart och röd och kan beställas genom att sätta in 230 kronor på PG 415 415-9, glöm inte uppge namn, adress och färg. Priset är inklusive porto.

Därför lämnade jag islamismen

Följande historia, om hur jag under en kort period av mitt liv blev islamist, bara för att sedan bli en än mer radikal och mer övertygad sekularist än jag var innan, har jag berättat många gånger. Jag har till och med författat en småskrift, En opieätares bekännelser, som jag gav ut i augusti 2012. Men varje gång jag berättar historien kommer jag på något nytt.

Småskriften En opieätares bekännelser fick ett stort genomslag. Den recenserades i flera större och mindre tidningar. Jag blev intervjuad om min resa i teve, radio och tidningar och fick också möjlighet att hålla föredrag på olika ställen. Mitt syfte var uppnått. Jag ville att det skulle bli känt att jag inte längre var islamist.

Jag tillkännagav min islamism första gången i en artikel i Expressen, "Gaza har gjort mig radikal", den 9 januari 2009. Den uttryckte min ilska över Gazamassakern. Jag hade i många år undvikit Palestinafrågan. Nu kom den till mig och jag kunde inte värja mig. Som Göran Greider skriver i sin fina dikt, det kändes som om "Palestina över-svämmade världen".

Gazamassakern var ett uppvaknande. Jag blev alltså palestiniere. Men jag blev dessutom islamist. Det var detta som var så dumt. Det har en förhistoria. Jag hade länge varit en så kallad "sökare". I tonåren utforskade jag många olika religioner och livsåskådningar. Det slutade med islam, rättare sagt sufismen. Jag inspirerades av den svenske konstnären Ivan Aguéli (1869-1917) som hade konverterat till islam, följde sufismen, och kallade sig Abd al-Hadi.

Men Aguéli öppnade inte bara mina ögon för islam, utan också för den så kallade "traditionalismen", en esoterisk filosofi med rötter i teosofin. Aguéli var inte själv traditionalist, men han var vän med den franske filosofen René Guénon (1886-1951), traditionalismens grundare. Jag lärde känna Guénon via Aguéli.

Min känsla av utanförskap – jag hade hoppat av skolan och närdre poedrömmar – gjorde mig mottaglig för traditionalismens budskap. Den romantiserade traditionella samhällen och sade att vårt moderna samhälle representerade ett förfall. Vi levde i en mörk tidsålder. Jag hade ett behov av att drömma mig bort till sagovärldar. Det är inget fel med drömmar och fantasier i sig. Problemen börjar när man

förväxlar fantasier och drömmar med verkligheten.

Åren innan "avfallet" fördjupade jag mig de så kallade "traditionalisternas" skrifter. Fransmannen René Guénon, schweizaren Frithjof Schuon (1907-1998), iraniern Seyyed Hossein Nasr (1933 -) och svensken Tage Lindbom (1909-2001). De hyllade som sagt traditionella kulturer där det skall ha funnits en "känsla för det heliga". Den sistnämnde, Lindbom, var tidigare en av socialdemokratins ideologer, men gick igenom en kris och vände sig till traditionalismens eskapistiska filosofi.

Något jag funderade mycket på var klimatkrisen. Jag kände en slags undergångsstämning. När vi råkade ut för en varm vinter skrev jag till exempel en krönika i Upsala Nya Tidning med titeln "Vår sista svenska vinter?" Denna oro och pessimism sammanföll med de traditionalistiska filosofernas beskrivning av den moderna världen som ohållbar och på väg mot kollaps.

En bok som påverkade mig mycket var Andreas Malms Det är vår bestämde uppfattning att om ingenting görs nu kommer det att vara för sent (2007). Jag anmälde den i Kyrkans Tidning den 12 juni 2007 under rubriken "Adjö konsumtion som livsmening". I recensionen hävdade jag, på fullaste allvar, att undergången var nära.

Jag menade att man skulle söka orsaken till den accelererande miljökrisen i människans inre tillstånd. Därför krävs det att vi förändrar oss själva för att återfå harmonin med naturen. Sekulariseringen hade gjort att människan förlorat sin "vördnad för naturen". Jag citerade den traditionalistiske, muslimske filosofen Seyyed Hossein Nasr som sagt: "Den yttre krisen är en spegelbild av människans inre kris".

Recensionen uttrycker väl det tillstånd jag befann mig i upptakten mot min "islamismförklaring". Jag trodde att världen stod inför en allvarlig kris och att en av de viktigaste anledningarna var att människan hade kastat "gammal visdom" över bord. Nu vet jag att det är nonsens. Förmoderna kulturer var inte snällare mot naturen än vi, men de hade inte tekniken att förstöra den i samma omfattning. Faktum är att moderna västerlänningar är de mest miljömedvetna människor som någonsin existerat.

I mitt utropande till islamist fanns också inslag av pubertalt trots, något kaxigt, en muslimsk motsvarighet till

négritude, ja, ungefär som de svarta rapparna som stolt kallar sig "niggers". För mig innebar också "islamism" att ta religionen på allvar, att bli en "riktig muslim". Men inte som de inskränkta och bokstavstroende salafiterna, utan som traditionalisterna, det vill säga genom att fördjupa mig i mystiken och bygga upp en kritik av det moderna samhället.

Ganska snart insåg jag vilken skada jag hade orsakat. Ordet "islamism" förknippas med stening och stympning, med intolerans, obskurantism och kvinnoförtryck. Få hade hört talas om Aguéli, Guénon, Schuon, Nasr och Lindbom. Jag buntades ihop med grupper som jag inte kände någon som helst frändskap med, snarare avsky.

Johan Berggren, redaktör för Ordfront Magasin, kommenterade på tidningsbloggen att alltihopa förmodligen bara var ett experiment. Jag skulle snart bli mig själv igen. Kulturskribenten och syrienkännaren Aron Lund skrev nyligen i Expressen (21/2 2013) att han aldrig tog min "islamism" på allvar. Det gjorde ingen som kände mig. Men tyvärr var det somliga som gjorde det. Till och med på lite för stort allvar. Kulturchefen på Upsala Nya Tidning, Lisa Irenius, skrev att många blev rädda för mig. Ni förstår säkert hur dåligt jag mårde av att veta att jag gjort människor rädda. Och detta skrev Irenius i samma andetag som hon nämnde "extrema salafister".

Jag, som även under den period jag kallade mig "islamist" tog fullständigt avstånd från salafiterna och från grupper som talibanerna och Al-Qaida. Min kritik mot salafismen var så hård och frekvent att vissa tolkade det som en fixering. Jag har alltid avskytt salafiter, både före, under och efter min islamistperiod.

Ett exempel på hur jag blev missförstådd var att när salafiten Taimour Abdulwahab sprängde sig i Stockholm julen 2010 blev jag uppringd av journalister som hoppades att jag skulle säga något positivt om hans vidriga gärning. De blev grundligt besvikna.

Det var nog inte så klokt att kalla sig "islamist". Dels för att jag blev missförstådd, dels för att jag började tvivla på grunden för alla former av politisk islam, både "hårda" och "mjuka". Men min stolthet hindrade mig från att krypa till korset. Det dröjde mer än två år innan jag klarade av att svälja min stolthet och offentligt förkasta allt vad

islamism heter.

Men då, när jag gjorde avbön, våren 2012, hade jag redan under ett år eller mer, steg för steg, retirerat från mina tidigare ståndpunkter. I början av min islamistiska period uttryckte jag mig välvilligt om till exempel den iranska islamismen, det Muslimska brödrskapet och AKP i Turkiet. Jag framhävde dessa rörelser som förnuftigare och mer måttfulla än salafismen och talibanismen.

Men ju mer jag studerade de islamistiska rörelserna desto mer desillusionerad blev jag. Det fanns ingen rörelse jag kunde bejaka. Alla hade intoleranta, förtryckande och sekteristiska drag. Så började jag i stället lyfta fram den arabiska socialismen och ledare som Ahmed Ben Bella och Gamal Abdel Nasser. Ben Bella hade kallat sig islamist. Här kanske det fanns en islamism jag kunde stå för.

Jag försökte framställa Ben Bella och Nasser som "islamister" för att rädda min egen anslutning till islamismen och slippa göra avbön. Efter ett tag insåg jag dock att den arabiska socialismen i grunden var sekulär. Det var människorna som stod i centrum för deras politik, icke Gud.

Till slut måste jag acceptera att hur jag än vände och vred på begreppet "islamism" så fanns det kvar ett grundläggande problem som inte gick att bortse ifrån, nämligen att all islamism, oavsett form och tolkning, måste ge islam någon slags privilegierad ställning. Hur skulle man annars motivera be-teckningen islamism?

För att en ideologi ska kvalificera som islamistisk måste den ha en religiös grund. Diskussionen om vad som rätt politik blir därmed ytterst en diskussion om vad som är rätt islam, om vad Gud vill. Politikerna återoppar de religiösa skrifterna. Politiken förvandlas till teologi. En åsikt, hur bra och förnuftig den än är, måste förkastas om den inte går att härleda ur skrifterna. En åsikt, hur dålig och oförnuftig den än är, måste godtas om den går att härleda ur samma skrifter. Det som Gud vill är det rätta.

Jag kunde inte stå för detta. När jag

rannsakade mitt samvete blev jag övertygad om att jag inte kunde göra gamla religiösa urkunder till absoluta måttstockar för hur jag och andra människor skulle tänka och agera. Dessutom är det teologerna, eller de skriftlärderna, som ska avgöra vilken tolkning av urkunderna som är rätt. Gud själv talar ju inte. Islamismen blir i praktiken ett prästväld.

Det är alltså inte bara de rigida eller hårda tolkningar av islamismen som är bekymmersamma, utan islamismen i sig, själva tanken att Gud ska styra, är ett bekymmer. Tanken att det finns en färdig modell någonstans om hur samhället borde vara utformat. Människans roll är att förstå rätt och tillämpa rätt. Jag tror inte att en verklig demokrati kan utvecklas ur ett sådant tänkande.

I förordet till romanen Den siste ate-naren (1859) förklarar Viktor Rydberg att den reaktionära mentaliteten karakteriserar av "from undergivenhet" medan den progressiva mentaliteten, som han kallar "hellenism", strävar efter att göra människan "myndig". Han ser denna "hellenism" som den viktiga drivkraften i den franska revolutionen. Människan vågar lita på sitt eget förnuft i stället för att bara underordna sig auktoriteter.

"Den hellenisk-västerländska världsåskådningen är således utvecklingens. Från det minnesvärda 1789, då hellenismen framträdde öppet på arenan, föres kampen å ömse sidor fullt medvetet om avsikterna och målet. Reaktionen vill lyckliggöra människosläktet genom att återföra det till en omyndig barndom. Hellenismen vill göra släktet myndigt, emedan detta är deras bestämmelse, och han ser dess sanna lycka i intet annat än uppfyllandet av denna bestämmelse."

Det är först i ett samhälle av sådana "myndiga" människor som demokrati kan fungera. Människor som inte ser sig som förvaltare och bevarare av färdiga ideal och modeller, utan som skapare som själva kan stå för och ta ansvar för sina tankar och handlingar.

I ett islamistiskt samhälle, eller ett liknande teokratiskt samhälle byggt på

en annan religiös tradition, blir fel politik också fel teologi, det vill säga kätteri. Diskussionsklimatet förgiftas. Kritik blir suspekt. Det centrala blir inte om politiken fungerar, uppnår målen efter prövningar mot verkligheten, utan om den är "rätt" och "sann".

Denna reaktionära mentalitet, som präglar den "omyndiga" människan, vilken ser sig som förvaltare snarare än skapare, bidrar också till att skapa ett klimat ångslan och försiktighet. Människan anser att Gud har satt gränser för vad vi får göra och vad vi får veta. Det är rena motsatsen till den faustiska mentalitet som i Västerlandet har möjliggjort den vetenskapliga revolutionen.

Det är dessa funderingar, och andra som jag inte får med här, som fick mig att inte bara vilja reformera, nyansera eller "förmildra" islamismen utan att förkasta den helt och hållet, i alla dess former och uttryck. Den är, i själva sin grundidé, ett hinder för både verklig demokrati och vetenskapliga framsteg. Därför är jag sekularist och anser att allt tal om vad Gud vill och inte vill ska hållas borta från den politiska arenan. Ingen ska kunna skydda sig från kritik genom att påstå sig tala i hans namn.

Den så kallade "arabiska våren" har inte varit någon verkligt progressiv revolution. Att byta ut en sekulär diktatur mot en religiös är inte ett steg framåt, utan bakåt. Arabvärlden behöver mer än bara politiska förändringar, den behöver en djupgående och genomgripande intellektuell revolution. Den behöver en sekularism som genom-syrar hela samhället. Den verkliga våren, som jag tror är oundviklig, kommer inte att ledas av fanatiska präster och andra mörkermän utan av en arabisk Robespierre eller Marat.

"Jag tror att palestinierna och araberna generellt skulle ha kommit mycket längre i sin kamp för självständighet, värdighet och utveckling med hjälp av sekulära befrielseideologier", konstaterar jag i En opieätares bekännelser.

Mohamed Omar

Sommaruppehåll för Riktpunkt.

Presstopp för nästa nummer är 15 augusti.

Har du något att berätta? Mejla: riktpunkt@skp.se

Hans Fallada alias Rudolf Dietzen

Kampfonden

Hans Fallada slog igenom 1932 med boken *Kleiner Mann was nun?*, på svenska *Hur ska det gå för Pinnebergs*. Fallada hette egentligen Rudolf Dietzen och hans nom de plume är hämtat från Bröderna Grimms sagor. *Kleiner Mann was nun?* Det är berättelsen om den lille människans kamp för överlevnad i ett brutalt kapitalistiskt samhälle. Fallada som till yrket var lantarbetare var en sann proletärförfattare och den litteratur han skriver är proletärlitteratur.

Fallada stannade kvar i Tyskland 1933. Han fängslas en kort period och fördöms officiellt och drabbas av flera nervsammanbrott.

Efter krigets slut fick han hjälp av poeten Johannes R. Becher, som just återvänt från sin exil i Sovjetunionen, att etablera sig som författare i Östberlin och det är nu han skriver sin antifascistiska motståndsroman *Jeder stirbt für sich allein*. Enligt en vän skrev den svårt sjuke Fallada boken på bara 24 dagar i ett tillstånd av intensiv hetta.

Boken kom ut i Sverige redan 1948 då med vissa partier strukna och hette då *En mot alla*. Nyöversättningens titel är *Ensam i Berlin*.

Detta är en mäktig skildring av ett ensamt arbetarpars heroiska beslut att göra motstånd mot alla odds. Detta är en moralisk och politisk thriller och lysande berättarkonst. Primo Levi anser att detta är den bästa skildringen av det tyska motståndet. Ett motstånd som verkar hopplöst när Otto Quangel får veta att de flesta av hans egenhändigt skrivna flygblad lämnats in till Gestapo av skräckslagna medborgare.

Det enda paret Quangel har lyckats med verkar vara att ha uppträtt med moralisk anständighet. Deras kamp har till synes varit hopplös och offerdöd helt meningslös.

Till synes, ty i slutet av boken möter en förrymd son sin nazistiske far som försöker låna pengar av honom. Han svarar: Jag har inte längre någon far. Pojken är lantarbetare och Fallada låter honom plantera friska korn som skall växa upp till något nytt. Det till synes meningslösa har haft en djup mening. Ett nytt Tyskland kommer att växa fram ur ruinerna.

Tage Tallqvist

Hans Fallada: *Ensam i Berlin*
Nyöversättning av Knut Stubbendorff och Per Lennart Månsson
Förlag Lind & Co 2012

Nu behövs en politik som släcker bränder

Oroligheterna sprider sig nu från förort till förort. Gnistan som tände lågan var när polisen sköt ihjäl en förvirrad gammal man.

”Nu måste alla hjälpa till för att få lugn, föräldrar och vuxna. Husbyborna måste få tillbaka sitt bostadsområde”, säger Reinfeldt. Reinfeldt överläter alltså åt Husbyborna att ta ansvaret för konsekvenserna av moderaternas förda politik.

Jag läste någonstans på nätet om förstörd barndom och brända drömmar, därtill kan vi sätta en allmer bristfällig skola där förorterna är de som hamnat på botten.

Nej, det är inte rätt att bränna hus och bilar. Det drabbar oskyldiga och

slår tillbaka på samhället. Men det som händer nu är väntat och kanske nödvändigt när ingen lyssnar och ingen tar ansvaret. Risker är nu att Nödvändigheten kommer att dra fram i förort efter förort från stad till stad.

Bränderna i våra förorter visar på vårt samhälles status. Det är inte bara dags för en ny regering det behövs en ny politik, en politik som utjämnar klasskillnaderna och som fördelar resurserna rättvist, från var och en efter förmåga till var och en efter behov. Det är en politik som släcker bränder.

Reinfeldts jobbskatteavdrag som ger till de som redan har och utförsäljningen av våra skolor till riskkapitalbolag och Reinfeldts arbetslinje som skapar

arbetslöshet istället för arbete är ett effektivt bränsle till förortsbränderna.

Det för miljoner nyrenoverade Sagerska palatset står som en bjärt kontrast till de nedslitna av fukt och mögel drabbade förortsbostäderna, en metaforisk bild av den moderata rättvisan.

Astrid Boman

ISSN 1102-7010

RiktpunKt

Utges av SKP Ans. utg.: Gun Isaxon

Flyghamnsgatan 1, 128 35 Skarpnäck

Tel: 08-735 86 40

Pren-pris helår 200,-, kvartal 50,-

Postgiro: 421 53 84-1 Bankgiro 636-7080

NEJ TILL NATO

Sveriges Kommunistiska Parti, samlat till 36:e kongress, uttrycker sin starka oro över den ökande krigsfaran i världen. USA/NATO/EU försöker med alla medel att stärka imperialismens grepp om världen för att försäkra sig om globala resurser och kväsa allt motstånd mot sitt herravälde.

Sveriges alliansfrihet som är väl förankrad hos svenska folket har undergrävt under lång tid med det så kallade partnerskap för fred (PFF), med avskaffandet av värnplikten som ersatts med en yrkesarmé för insatsförsvaret, med en anpassning till NATO-standart och -utbildning samt samövningar med NATO-styrkor. Kampanjer drivs kring påstådd otillräcklig försvarsförmåga och den eviga ryskräcken för att framställa ett NATO-medlemskap som nödvändighet.

SKP kräver att Sverige lämnar PFF, aldrig är krigförande under NATO-befäl, upphör med samövningar med NATO och tar initiativ för en kärnvapenedrustning i stället för att bege sig under ett kärnvapenparaply.

**Försvara Sveriges alliansfrihet!
Upplös NATO!**

SKP FÖRDÖMER ALL UTLÄNDSK INBLANDNING I KRIGET I SYRIEN

I mars 2011 genomförde det syriska folket fredliga protester som utvecklade sig till väpnad konflikt. Västlig massmedia har alltsedan dess försökt att framställa kriget i Syrien som ett inbördeskrig. I själva verket är kriget en intervention av legosoldater från 29 länder som objektivt sett går i USA-imperialismens och NATO:s tjänst. Med avsikten att driva på detta utdragna krig används även israeliska flygraider mot Syriskt territorium i ett försök att provocera fram ett storskaligt krig.

USA och EU med sitt redskap NATO önskar lägga under sig hela regionen i Mellanöstern som råvarukälla för olja, naturgas och uran. Till det behöver USA en lojal marionettregim i Syrien.

SKP fördömer all inblandning i Syriens inre angelägenheter. Syriens folk måste själva få bestämma sin framtid. Inget svenskt stöd, vare sig ekonomiskt, politiskt eller militärt åt krigsföretaget mot Syrien.

**Sveriges Kommunistiska Partis 36 kongress
10 – 12 maj 2013**

Sveriges Kommunistiska Parti

Flyghamnsgatan 1, 128 35 Skarpnäck * Tel: 08-735 86 40